

VACANȚĂ

😊😊 CU PRIETENELE

Respect pentru oameni și cărți

Bia. Vacaciones con amigas

© 2019 Disney Enterprises, Inc.

Toate drepturile rezervate

Text: Malka Monteverde

Design grafic: Carolina Cortabitarte

Editura Litera

O.P. 53, C.P. 212, sector 4,

București, România

tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19;

0752 548 372

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

 www.litera.ro

Bia. Vacanță cu prietenele

Copyright © 2019 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba spaniolă: Mariana Stănciulescu

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mihaela Banu

Corector: Emilia Achim

Copertă: Andreea Apostol

Tehnoredactare și prepress: Mihai Stoianov

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

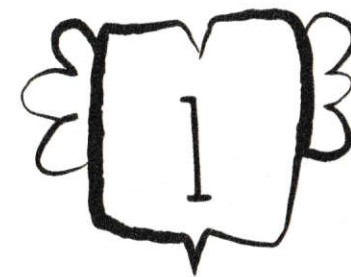
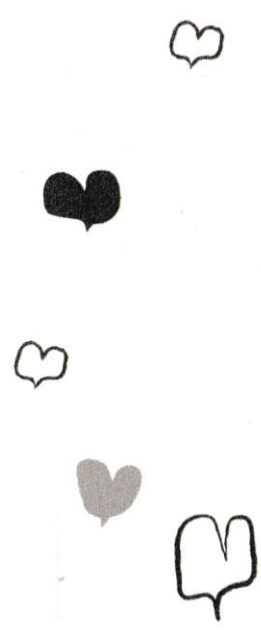
Bia. Vacanță cu prietenele;

trad.: Mariana Stănciulescu – București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-4451-0

I. Stănciulescu, Mariana (trad.)

821.111

ÎN SFÂRSIT,
VACANȚĂ!

— **C**redeam că n-o să mai vină niciodată momentul ăsta! mi-am spus, privindu-mi dormitorul în perfectă ordine și valiza pregătită care mă aștepta pe pat.

În ultimele zile, camera mea arăta ca după război, cu hainele și încălțăminte care ieșeau din sertare, cărți și hârtii care își disputau spațiul de pe birou și creioanele și cariocile împrăștiate peste tot. În apărarea mea, trebuie să spun că dimensiunea dezordinii avea un motiv sau, mai bine zis, mai multe motive: examenele și petrecerile de final de an, urmate de pregătirile pentru vacanță, care nu mi-au lăsat niciun moment liber. Dar aveam, în

sfârșit, totul pregătit. Eram gata pentru plecarea care avea loc în câteva ore.

Plecam în vacanță la plajă, în Brazilia, cu părinții și prietenele mele, Celeste și Chiara. Bestial, nu-i așa?

Mama mea este braziliancă, iar tata argentinian, ceea ce înseamnă că sufletul meu se împarte între cele două țări. Dar nu cunoșteam sătucul în care urma să mergem. Părinții mei ne-au asigurat că avea să ne placă la nebunie. Oricum, ce mă interesa cel mai tare era că mergeam cu Celeste și Chiara și puteam petrece câteva zile făcând tot ce ne trecea prin cap.

Ele sunt cele mai bune prietene ale mele. Ne cunoaștem de la grădiniță și, deși am locuit în Brazilia o vreme, după accidentul surorii mele Helena, am rămas mereu unite. Distanța n-a reușit să ne distrugă prietenia. De aceea, când ne-am mutat din nou în Buenos Aires și am început să merg la școală, părea că nimic nu se schimbase pentru noi. De fapt... ăsta a fost cel mai bun lucru care ni s-a întâmplat!

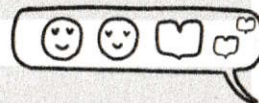
Așa am fost ani de zile: nedespărțite. Prietenele cele mai bune.

Am fost toate trei atât de bucuroase și de încântate că eram în vacanță, fără școală, și că mergeam la plajă, încât, în seara de dinaintea plecării, deși știam că trebuia să dormim fiindcă ne trezeam devreme, nu ne puteam opri din dat mesaje. Pălăvrăgeala noastră s-a lungit și mai mult când Chiara ne-a cerut ajutorul, fiindcă era foarte târziu și nu-și terminase încă de făcut valiza.

Celeste: Dar ce-ți lipsește?

Chiara: Câteva chestii. Să-mi aleg sandalele, pantofii, pantalonii, rochiile... De fapt, cred că-mi lipsește tot!

Bia: Pe bune?

Chiara: Trebuie să mă-nțelegeți. Știți mai bine ca oricine prin ce am trecut ca să iau notele de trecere. N-am învățat în viața mea atâta! Și n-am să uit niciodată cât de ușurată am fost când am auzit că mi-au transmis notele! Ușurare și bucurie în aceeași măsură...

Celeste: Premiul era prea mare ca să riști să-l pierzi, dragă.

După ce ne-am așezat la locurile noastre în avion și ne-am pus centurile de siguranță, Celeste a spus:

– Nu văd la ce oră aterizăm.

– Da, aș vrea să fim deja pe plajă, am adăugat eu.

Tata, care probabil ne-a auzit comentând, ne-a aruncat o privire și a zis:

– Mă bucur că sunteți așa de entuziasmate, dar nu uitați că satul unde trebuie să ajungem e la vreo patru ore de mers cu mașina de aeroport.

Chiar în acel moment, avionul a turat motoarele și am început să rulăm pe pistă, gata de decolare.

– Din fericire, suntem cu câteva minute mai aproape, a spus Chiara.

Încă mai râdeam când ne-am făcut pozele.

#modavion

#vorbestemidesprefericire

În timpul decolării, ne-am ținut de mâini toate trei și am stat cu ochii închiși, rugându-ne să avem

o călătorie fără peripeții și o vacanță grozavă. Apoi ne-am uitat tăcute pe fereastră la orașul care se îndepărta

și la avionul care intra în nori.

Zborul a fost perfect și, la puțin timp după aterizare, exact așa cum ne spusese tata, ne-am urcat într-o mașină și am mers câteva ore. Aproape că ne pierduserăm răbdarea când, după ce am trecut de niște dealuri, am văzut de la înălțime satul, marea infinită și splendidă și o plajă de vis mărginită de un șir de case.

– Casa pe care am închiriat-o este tot pe plajă. E una dintre acelea de acolo, a spus mama arătând un grup de clădiri albe, înconjurate de grădini.

La prima vedere, stațiunea părea liniștită, ceea ce i-a bucurat pe părinții mei.

– O să vă puteți plimba în voie pe unde vreți, ne-au spus. Mai mult de-asta am ales să venim aici.

Pe noi nu prea ne-a încântat atâta liniște. Suntem perfect capabile să ne distrăm în trei, nu avem nevoie de prea multe, dar nu era chiar ce ne-am imaginat noi pentru o vacanță la plajă în Brazilia. În afară de asta, n-am avut nicio nemulțumire.

Până la urmă, casa s-a dovedit a fi foarte drăguță și confortabilă, dar cea mai tare dintre toate era camera noastră.

– Uau! Aici o să stăm noi? am exclamat toate trei în cor când am văzut-o.

Nu era doar spațioasă, albă, cu o oglindă mare și trei paturi comode, dar avea și o terasă ca-n filme, cu vedere la mare.

Veștile bune s-au înmulțit când, în plimbarea de recunoaștere pe care am făcut-o prin toată casa, Celeste a intrat într-o cămăruță lângă garaj și ne-a anunțat dinăuntru:

– Nici că se putea mai bine: avem și biciclete!

Am început imediat să ne uităm mai de aproape la biciclete, le-am umflat cauciucurile, am ajustat înălțimea șeilor și am pornit să dăm o tură prin sat ca să vedem peisaje și, mai mult decât orice, oameni!

Afară era încă lumină, așa că am hotărât să urcăm mai întâi pe deal. Erau case și pe coline, iar în toate părțile se vedea o explozie de plante tropicale și de arbori în floare. Coloana sonoră ne era asigurată de cântecul păsărilor și de strigătele ascuțite ale papagalilor.

Ne-am oprit de câteva ori să facem poze și m-am gândit că voiam să înregistrez ceea ce vedeam, ca să pot desena imaginile mai târziu. Peisajul era prea frumos și perfect ca să poată fi redat, dar era o sursă minunată de inspirație.

Natura sălbatică și impunătoare mi-a amintit, ca întotdeauna, de sora mea, Helena, de vocea și lumina ei. Am tras adânc aer în piept și mi-am spus: „Of, cât mi-ar plăcea să fii și tu aici, cu noi!”

Când soarele s-a îndreptat spre apus, am început să coborâm spre mare. Se însera și, de la înălțime, apa ni se părea aurie.

Pedalând pe drumul care mărginea plaja, am observat niște căsuțe din lemn, cu acoperiș de stuf, din care răsona muzica. Când ne-am apropiat, am văzut terasele care dădeau spre mare pline de băieți și fete care vorbeau, ascultau muzică și beau cocktailuri de fructe așteptând să apună soarele. Mai că n-am țipat de bucurie! Exact asta ne doream să găsim.

– E cel mai cool loc din lume, am spus, când am văzut că unii dintre ei dansau relaxați.

– Se pare că e un sat liniștit, dar are tot ce-i trebuie, a adăugat Celeste. Nu doar că e *cool*, mai e și *fresh*, și *chill*, a completat ea amuzându-se.

Toate trei am fost de acord să lăsăm acolo bicicletele și s-o pornim spre plajă.